

דוד היה נאלץ לשכור חדר. שמש של אחר הצהרים כבר עמדה לשקוע בואך בית הכרם. אוטובוס אחי רון של "אגד" ודאי עומד לעזוב את העיר בשעה הקרובה. עליו למהר. (איוו שטות סנטימנטלית או תע- מולתית נכנסה באותם שקבעו מקום לאוניברסיטה על הר הצופים, הרחק ממקום ישוב. ועתה נשאר מוסד זה בירושלים, תוך אוריה פרובינציאלית הרחק מתסיסתה של תל-אביב. נוסף על הכול: איפה יגור סטודנט? דיבה כי עשו את הלימוד באוניברסיטה ענין של מותרות, המותרים רק לעשירים. דוד עשה את חשבון תקציבו: כך וכך לחדר).

הוא בא לחדר האחרון שברשימתו. הבית היה ברחוב המלך דוד, גבוה, רב קומות, צבעו מבחוץ דהה, מבפנים שחוק.

משך בפעמון.

האשה שפתחה את הדלת קיבלתהו בסבר פנים יפות, ואחר משא ומתן קצר הסכימה להשכיר לו את החדר החל מתחמישה עשר בחודש.

היה זה חדר נאה. אמנם צר במקצת, אך נוח. מרהוט היטב. פונה בחלוניו לרחוב. וממנו אתה יכול לצפות לעבר המגרשים הריקים, הבלתי בנויים, לעיר בית הקברות המוסלמי, לעבר חומת העיר העתיקה. דוד שלם דמי קדימה ונפיר מבעלת הדירה.

האוטובוס האחרון הסיעהו לתל-אביב.

בחמשה עשר בחודש נכנס דוד לחדרו.

הביא מזוודותיו, פרקן, ערך את תוכנו בארון.

בעלת הבית דפקה, נכנסה. החלו משוחחים:

"האם הכרת את אלי אריאלי?", שאלה.

"כן. היה אתי במחלקה אחת", אמר דוד.

"הוא היה בני", אמרה האשה בקול חורר. רק מוסרת עובדות. "הוא נהרג בחדר זה, בשבת ליד שולחן הכתיבה. פה הערבים צלפו מממילה".

הפנתה את גופה והצביעה אל נקב בקיר שממול השולחן:

"הנה, פה חלף הקלע".

כשחזר מהצגת הקולנוע, אחר שלחה את הנערה לביתה, ישב אל שולחן הכתיבה. צריך היה לגמור את כתיבת הדו"ח כדי למסרו למורה מחר.

היה מעבד את המספרים במהירות ורושםם לפניו על הגליון הלבן. פה ושם מוסיף הערותיו. פה ושם מתוה קח מתחת המלים, לשם הדגשה. ומפעם לפעם מרחיק עיניו מהכתוב, ובוחן את דבריו.

קם, עמד ליטול קופסת סיגריות מהארון. תוך כך נתקלו עיניו בנקב שבקיר. נגש עדיה בדקו באצי בעותיו.

העולם הזה, מס' 658

הנוקב. בקיר

מצחו היה רטוב. הפחד שלט בו. הפחד הגס והפשוט. הוא ידע: הגיעה השעה לחסל את הענין.

אריאלי. אותו נקב מכוער. וזה השרה עליו אי-נוחיות, חוסר בטחון. פחד. כן. פחד. פחד גס ופשוט. פחד של המאמינים בהבל. הוא החל חושש פן יישנה הדבר. הכדור יחלוף בחלון, יחדור בגופו, פה, ייכנס פה ויצא פה, וימשיך בדרכו למקום המיועד לו, לנקב שבקיר. מצחו היה רטוב. זעה קרה היתה עומדת בו.

רצה למחות את מצחו. הרי אלה הבלים, הבלים שבהבלים. איזה שגעון. איזו שטות. מה זה קרה לו? אבל משום מה אין הוא יכול לע- שות כלום. הפחד שולט בו. הפחד הגס והפ- שוט. אין הוא יכול לפעול. הוא יכול רק לכרוע תחתיו ולחוש, כולו סביל, נתון לרחמי הפחד. הרגיש מחנק בצווארו, רטט בידיו, בקיבתו העומדת להפוך.

ופתאום נער דוד את עצמו מנמנום הויה זה שנחפס לו, קם, בבת אחת, עמד, ופנה אל עבר החלון. רוח קרירה ליטפה את מצחו המ- יווע. רוחו חזרה אט אט למנוחה. הוא ננע באדן החלון, העביר עליו אצבעו, וגיחך. נקודות אור היו נוצצות מהמרכז המסחרי המתחדש. חלונות שבבנין הצעירים הוצרים וכ- כלון המלך דוד היו מגיהים באורם את החשכה שמסביב. הפסל שלל גג בנין טרא סאנטא היה מתבלט באפלה.

מקרוב הוזקק מגדל דוד. הדבר נמשך כמה ימים. כשהיה יושב בחדרו כמה זמן היה חש פתאום במציאותו של אותו נקב שבקיר. ומיד הולך הנקב ומשתלט במציאותו על כל החדר ועל המצוי בו. אין נסתר מחמתו.

"אימרו לי, בבקשה, מה כמות המזון שמוותר לאזרחים ישראלים לשלוח כמתנה לאמריקה?"

והפחד הולך וגובר, הולך ושוטט. שוב אין הוא מתנער ממנו בקימה ממקורו, בהנעת יד.

לעתים עוד עולה בידו, אחר שהוא נגש לחלון, רואה את הרחוב השוקק, את האנשים הממהרים תמיד, רצים אנה ואנה, את המכוניות החולמות, או — אם השעה שעת ערבית — את נצנוצי האורות של הבתים הקרובים, דמויות לא מגודרות של עוברים ושבים, של נער החובק נערה, להטיל את הנקב הארוך אל תחום השכחה. אבל זה קשה. הנקב מגיח משם. מגיח ויוצא ואופף את החדר. וגם מהלך בעקבותיו של דוד בצא- חו את החדר. כשהוא מהלך ברחוב נזכר הוא פת- אום כי סופו לחזור לחדרו, לחדרו ואל הנקב שבקיר.

הולך הוא עם נערה ונהנה מפטפוטה וממגעיה. מספר לה לא כלום ושמח בחלקו. ופתאום הוא נזכר כי היה עליו לחזור לחדרו — לחדרו ולנקב שבקיר.

ביום הששי אבדה לו שליטתו על עצמו, אבדה לחלוטין.

חבריו הסטודנטים חשו בדבר, וחש- שו לו. הוא נראה חולה, כתקוף קד- חת. צמרמורת היתה חולפת בו מפעם לפעם, והוא היה קופא. והוזה לתוך החלל שלפניו. מישוה שאל אותו, בהשתתפות כנה, אם חש הוא בגופו. הוא נעור, חייד במבוכה, ואמר כי לא. אבל את עבודתו הפסיק, ויצא לר- חוב.

הוא לא רצה לעלות לחדרו. הוא נכ- נס למסעדה, לבית קפה. הלך הנה והלך הנה.

ופתאום החליט לחזור לחדרו. הגיעה השעה לחסל את הענין.

או אני או הוא. או אני או הפחד.

מה זה, לעזאזל? ממה אני מתירא? מנקב שבקיר?

דוד נטל את הכסא, והעמידו בדי- קנות רבה בין החלון לנקב. בתנועות מדודות ומחושבות ישב על הכסא, דרך נוחיות, קרע את הבגדו מעל חפסת סיגריות, קרב אליו את המאפרה, ופתח את ספרו. הנקב? שייך לכל הרוחות. הנה, פה הענין החשוב לו, בספר זה, מה כתוב פה? אה, כן, כן.

כשראתה הגברת אריאלי כי גם למחרת היום אין דייר המשנה יוצא מחדרו, חששה פן ארע לו כל שהוא. היא דפקה בדלת חדרו, קראה בשמו, ולא נענתה.

ואז פתחה את הדלת דרך היסוד. דוד היה יושב על כסאו. ורגליו על השולחן. הספר הפתוח היה על בר- כיו, ואפר סיגריה מפורז על יד ימינו. "סליחה", אמרה בעלת הדירה, "לא התכוונתי להפריע, רק —" הוא לא ענה. לא זע. לא חש בה. כשקרבה יותר ראתה כתם קרש על חולצתו, מתחת לחולצה. היא הפנתה מיד את הנקב שבקיר. זה היה מותו. קלע אדום מדם, מוח- בו.